

Arrest

nr. 40 534 van 19 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2010.

Gelet op artikel 39/77 en artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat N. BYVOET, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een Pashtoun te zijn en afkomstig te zijn uit de provincie Baghlan.

U verklaarde zich een eerste keer vluchteling in België op 24.09.2009.

U verklaarde dat uw broer in Afghanistan voor een Amerikaanse organisatie werkte en dat de Taliban, bij wijze van vergelding, in 2008 uw ouders en zus hebben vermoord. Hierna bent u op de vlucht geslagen.

Op 04.11.2009 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) u de vluchtelingenstatus én de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon gehecht worden aan uw herkomst uit Afghanistan. Middels arrest 35328 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) u op 04.12.2009 tevens beide statuten.

Op 11.01.2010 diende u een tweede asielaanvraag in.

Als nieuw element legt u een drietal documenten voor, te weten twee schoolrapporten en een attest van de politie. Deze werden u aanvankelijk per fax bezorgd, nadien ontving u de originele exemplaren. Ook legt u een advies van het BCHV voor.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Dient echter te worden opgemerkt dat u de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kunnen worden toegekend.

Zoals hierboven reeds werd aangegeven werd naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag uw herkomst uit Afghanistan ongeloofwaardig bevonden. Ook aan de problemen die u er zou hebben gekend kon bijgevolg geen geloof worden gehecht.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u drie documenten voor.

Wat vooreerst de bovenvermelde nieuwe documenten betreffen, dient te worden gewezen op de eigenaardige vaststelling dat u enerzijds stelt dat uw nonkel u deze stukken faxte vanuit Baghlan, Afghanistan (CGVS p.2), terwijl anderzijds uit het faxnummer duidelijk blijkt dat deze documenten werden verzonden vanuit Pakistan (met landencode “0092”, zie ook informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

Voor deze opmerkelijke vaststelling heeft u geen verklaring. Tijdens het gehoor stelt u dat u de DHL-enveloppe waarin u de originele documenten ontving en waaruit zou moeten blijken dat ze vanuit Afghanistan werden verstuurd zich op uw kamer in het gesloten centrum bevindt (p.2), om later te moeten vaststellen dat u deze enveloppe niet meer heeft (p.4).

Nog afgezien van de twijfelachtige bewijswaarde van dergelijke documenten, roept dit alles grote vraagtekens op bij de herkomst van de documenten die u heden voorlegt en waarmee u uw afkomst uit Afghanistan alsnog wenst aan te tonen.

Betreffende de diploma's die u voorlegt, dient het volgende te worden gesteld.

Zo is het hoogst merkwaardig dat u in Afghanistan school zou hebben gelopen maar niettemin van een gehele onwetendheid van de Afghaanse maatschappij blijk geeft, zoals aangetoond in de beslissing van het CGVS naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag.

Bovendien is het eigenaardig dat u stelt dat u de drie maanden voorafgaand aan de eerste schooldag (begin 'hamal') steeds vakantie had en u van mening bent dat dit de warme maanden betreffen (p.3-4). In werkelijkheid komen de drie maanden voorafgaand aan 'hamal' volgens de Westerse kalender overeen met de maanden december, januari en februari en valt deze periode ook in Afghanistan in hartje winter (zie informatie CGVS toegevoegd aan het administratieve dossier). Ook deze vaststelling roept wederom twijfels op bij de nieuwe elementen die u heden aanbrengt en, bij uitbreiding, bij uw afkomst uit Afghanistan.

Wat vervolgens het advies van BCHV betreft, dient het volgende te worden gesteld.

De opmerkingen dat u enigszins het Dari machtig bent en dat u ten aanzien van het BCHV nu wél enige info over Afghanistan zou hebben kunnen verschaffen, vermogen niet de voorgaande beoordeling van het CGVS naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag te wijzigen.

Betreffende de opmerking dat u door de Afghaanse ambassade als Afghaan werd geïdentificeerd dient te worden opgemerkt dat u hiermee heeft aangetoond dat u een Afghaanse onderdaan bent, doch dat de vaststelling van uw nationaliteit op zich geen afbreuk doet aan de eerdere vaststellingen van het CGVS waarbij uw daadwerkelijke herkomst uit Afghanistan wordt betwist.

Het enkele feit dat u de Afghaanse nationaliteit bezit -wat door het CGVS niet wordt betwist- is an sich geen voldoende aanwijzing van een reëel risico.

Immers, het feit dat u als asielzoeker geen reëel zicht heeft geboden op uw verblijfssituatie van de voorbije jaren, noch op de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het biedt de asielinstanties evenmin de mogelijkheid na te gaan met welke regio in Afghanistan u, eventueel via familie of via een ander netwerk waarop u kan terugvallen, nog banden heeft én in welke regio van Afghanistan of daarbuiten u nog over een reële mogelijkheid tot vestiging beschikt.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan terwijl anderen zich hebben gevestigd in Tadjikistan, Rusland, Dubai of India én aldaar een reëel alternatief hebben ontwikkeld. Voor de asielinstanties is het van belang om te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker in Afghanistan woonde, wáár hij in Afghanistan woonde, waar hij er nog reële vestigingsalternatieven heeft (bijvoorbeeld via netwerken in de regio waarop hij nog kan terugvallen), dan wel of hij sinds een lange tijd, mogelijk zelfs altijd, buiten Afghanistan heeft verbleven.

Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de asielzoeker sinds lange tijd uit Afghanistan is vertrokken of er zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon bovendien door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaats geen zicht biedt op de mogelijkheid tot vestiging in een bepaalde regio van Afghanistan of geen zicht geeft op zijn reële verblijfssituatie elders, is het voor de asielinstanties onmogelijk om een correct en juist zicht te krijgen op de eventuele nood aan bescherming van deze persoon, noch op zijn reële vestigingsalternatieven.

Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR-Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status is het de plicht van de asielzoeker om de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Indien uzelf geen duidelijkheid schept over uw verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt u het CGVS in de onmogelijkheid uw nood aan bescherming correct te beoordelen.

Uit wat voorafgaat dient te worden geconcludeerd dat bovenvermelde nieuwe stukken én opmerkingen niet toelaten alsnog geloof te hechten aan uw bewering uit Afghanistan afkomstig te zijn. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan uw asielmotieven, noch kan u de status van subsidiair beschermde worden toegekend.”

1.3. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 5 maart 2010 een schending aan van het redelijkheids-, het evenredigheids-, en het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Tevens voert hij aan dat de beslissing van de Commissaris-generaal niet afdoende gemotiveerd is en voert hij een schending aan van de artikelen 52 en 48/3 juncto 62 van voormelde wet van 15 december 1980, van het artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 1(2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967.

Hij verwijst naar de definitie van vluchteling zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het voormeld Verdrag van Genève en wijst er op dat de bewijslast die op een asielzoeker rust niet zover reikt dat deze moet aantonen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden. Hij vermeldt dat zijn familie hiervan reeds slachtoffer is geweest.

Op de vaststelling in de bestreden beslissing dat gezien de gefaxte documenten die verzoeker voorlegt, het nummer 0092 dragen zijnde de landcode van Pakistan, de toezending gebeurde vanuit Pakistan, antwoordt verzoeker dat hij geen enkel idee heeft wat de huidige verblijfplaats is van zijn oom en dat het best mogelijk is dat hij ondertussen misschien ook al gevlucht is.

Verzoeker laat ook gelden dat de bestreden beslissing het attest van de politie dat zijn oom hem ook doorfaxte, in de bestreden beslissing niet werd besproken.

Verzoeker verklaart dat *“het niet zo vreemd is dat iemand die in de derde klas zit en een zeer beperkte leefomgeving heeft geen of toch slechts een beperkte kennis heeft van een groot land -dat Afghanistan uiteindelijk is”*; hij stelt dat hij nooit buiten zijn provincie is geweest, dat hij op school nooit werd onderwezen over de geografie van zijn land en dat zijn school voornamelijk een religieuze school was wat verklaart dat hij niet lezen of schrijven kan.

Verzoeker beklagt er zich over dat de Commissaris-generaal geen onderzoek heeft verricht naar het al dan niet bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van hetgeen hij naar voor heeft gebracht.

Hij wijst er op dat zelfs indien zou blijken dat hij niet recent in Afghanistan heeft verbleven, dit geen invloed mag hebben op zijn asielaanvraag. Volgens hem is recent verblijf op zich geen voorwaarde die vervuld moet zijn opdat iemand als vluchteling erkend kan worden; hij verwijst naar de nota *“Recent verblijf in asielbeslissingen”* van september 2009.

De vrees voor vervolging hoeft volgens hem zelfs niet te bestaan op het ogenblik dat *“men het land van oorsprong/nationaliteit verliet”*.

Hij merkt op dat de vluchtelingendefinitie, zoals bepaald in het verdrag van Genève, en de EU kwalificatierichtlijnen geen bepalingen bevatten die vereisen dat een vluchteling recent in zijn land van oorsprong of nationaliteit heeft verbleven en benadrukt dat zijn Afghaanse nationaliteit niet betwist wordt.

Verzoeker is van mening dat het vluchtelingenschap moet vastgesteld worden ten aanzien van het land van nationaliteit en niet ten aanzien van een stad of een dorp in dat land, zodat de situatie op het volledige grondgebied van Afghanistan moet worden beoordeeld.

Hij stelt dat op vandaag duidelijk vaststaat dat de politieke situatie in Afghanistan in geen geval stabiel is en dat het nog jaren zal duren alvorens hierin enige verandering en stabiliteit zal komen. De regering slaagt er volgens hem niet in om de veiligheid van haar burgers te garanderen; ook is de provincie Baghlan waarvan hij afkomstig is, meermaals het voorwerp van zelfmoordaanslagen en aanslagen door de Taliban, zo nog op 14 december laatstleden. Terugkeer is voor hem in geen geval mogelijk.

Verzoeker laat ook gelden dat onjuiste verklaringen, los van het asielrelaas, of het ontbreken van bepaalde informatie, op zich geen reden is om de status van vluchteling te weigeren, zeker niet om het onderzoek naar die status te weigeren.

Verzoeker vraagt om erkenning van zijn vluchtelingenstatus minstens de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. De Raad merkt op dat hij inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, beschikt over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De schending van het evenredigheidsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, kan in deze niet nuttig worden aangevoerd.

Het komt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 teneinde al dan niet zijn vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de eventuele schade die de beslissing zou kunnen meebrengen voor de vreemdeling valt niet onder voormelde bevoegdheid.

Aangaande de beweerdde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, benadrukt de Raad dat voormeld beginsel aan de Commissaris-generaal de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 29 januari 2010 werd bijgestaan door advocaat N. Byvoet en de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de taal Pashtou machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

De Raad merkt op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van voormelde wet van 15 december 1980 heeft geschonden gezien de bestreden beslissing niet werd genomen op grond van dit artikel.

De Raad wijst er verder op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 1(2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, geen directe werking hebben in de Belgische rechtsorde, waardoor deze bepalingen niet dienstig kunnen worden aangevoerd.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn tweede en huidige asielaanvraag baseert op hetzelfde asielrelaas als aangevoerd in het kader van zijn eerste asielaanvraag.

Na de weigering van zijn eerste asielaanvraag is verzoeker in bezit gekomen van documenten op basis waarvan hij op 11 januari 2010 een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend (zie het verzoekschrift, p. 3). In het administratief dossier (inventaris, stuk 13) bevindt zich ook een advies van 11 januari 2010 van het BCHV.

Voor wat betreft verzoekers beweerdde problemen met de Taliban, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 30 oktober 2009 van de Commissaris-generaal, bevestigd bij arrest nr. 35328 van 4 december 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd besloten dat de herkomst van verzoeker ongeloofwaardig was en dat ook aan de problemen die hij zou hebben gekend, geen geloof werd gehecht.

Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest, staat de ongeloofwaardigheid van deze elementen vast, en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd, met name Afghaanse documenten en advies van het BCHV, in het kader van zijn tweede en huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de eerste asielaanvraag.

Inzake verzoekers stelling in zijn verzoekschrift dat hij niet weet waar zijn oom op dit moment verblijft en dat de mogelijkheid bestaat dat deze ook is moeten vluchten en nu in Pakistan verblijft, merkt de Raad op dat deze stelling in strijd is met de verklaringen van verzoeker tijdens het verhoor op 29 januari 2010 op het Commissariaat-generaal. Toen stelde verzoeker immers dat zijn oom de documenten had doorgefaxt vanuit Pul-i Khomri (Baghlan) in Afghanistan (zie het verhoorverslag, p.2).

Toen hij tijdens dit verhoor werd geconfronteerd met de vaststelling dat uit het faxnummer van de afzender bleek dat de transmissie vanuit Pakistan gebeurde, bevestigde verzoeker dat zijn oom in Afghanistan leefde en hij de fax vanuit Afghanistan had verstuurd.

Dat de mogelijkheid bestaat dat zijn oom naar Pakistan is moeten vluchten, zoals in het verzoekschrift wordt aangevoerd, is een loutere bewering, post factum die niet voor waar wordt aangenomen.

Uit de antwoorden van verzoeker bij het verhoor blijkt dat hij het wou doen voorkomen dat de zending uit Afghanistan kwam. Verzoeker kon ook niet bewijzen dat de originele documenten hem vanuit Afghanistan werden opgestuurd; hij toonde eerst een andere omslag (zie het verhoorverslag, p. 2) en pas na aandringen, moest hij antwoorden dat hij die omslag "*niet meer heeft*" (zie het verhoorverslag, p. 4).

De Raad stelt verder vast dat de politieattesten wel degelijk werden besproken in de bestreden beslissing.

Deze beslissing stelt immers: "*Wat vooreerst de bovenvermelde nieuwe documenten betreffen, dient te worden gewezen op de eigenaardige vaststelling dat u enerzijds stelt dat uw nonkel u deze stukken*

faxte vanuit Baghlan, Afghanistan (CGVS p.2), terwijl anderzijds uit het faxnummer duidelijk blijkt dat deze documenten werden verzonden vanuit Pakistan (met landencode "0092", zie ook informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Voor deze opmerkelijke vaststelling heeft u geen verklaring. Tijdens het gehoor stelt u dat u de DHL-envelop waarin u de originele documenten ontving en waaruit zou moeten blijken dat ze vanuit Afghanistan werden verstuurd zich op uw kamer in het gesloten centrum bevindt (p.2), om later te moeten vaststellen dat u deze enveloppe niet meer heeft (p.4). Nog afgezien van de twijfelachtige bewijswaarde van dergelijke documenten, roept dit alles grote vraagtekens op bij de herkomst van de documenten die u heden voorlegt en waarmee u uw afkomst uit Afghanistan alsnog wenst aan te tonen."

Uit dit onderdeel van de bestreden beslissing blijkt dat het betrekking heeft op de bovenvermelde nieuwe documenten namelijk de schoolattesten en het attest van de politie. Verzoekers stelling dat het motiveringsbeginsel zou zijn geschonden doordat het attest van de politie niet werd besproken in de bestreden beslissing, mist dan ook feitelijke grondslag.

De Raad noteert dat ofschoon verzoeker door zijn diploma's die hij voorlegt in het kader van zijn tweede asielaanvraag, poogt aan te tonen dat hij in Afghanistan school heeft gelopen, niettemin zoals gesteld in de beslissing van 4 december 2009 in het kader van zijn eerste aanvraag, *"blijk heeft gegeven van een algehele onwetendheid van de Afghaanse maatschappij"*.

De vaststelling in de motivering van de bestreden beslissing dat *"Bovendien is het eigenaardig dat u stelt dat u de drie maanden voorafgaand aan de eerste schooldag (begin 'hamal') steeds vakantie had en u van mening bent dat dit de warme maanden betreffen (p.3-4). In werkelijkheid komen de drie maanden voorafgaand aan 'hamal' volgens de Westerse kalender overeen met de maanden december, januari en februari en valt deze periode ook in Afghanistan in hartje winter (zie informatie CGVS toegevoegd aan het administratieve dossier)." wordt niet teniet gedaan door de bewering van verzoeker dat "het niet zo vreemd is dat iemand die in de derde klas zit en een zeer beperkte leefomgeving heeft geen of toch slechts een beperkte kennis heeft van een groot land -dat Afghanistan uiteindelijk is" en dat hij nooit buiten zijn provincie is geweest, dat hij op school nooit werd onderwezen over de geografie van zijn land en dat zijn school voornamelijk een religieuze school was wat verklaart dat hij niet lezen of schrijven kan.*

Inderdaad, kan de periode van grote vakantie en het seizoen waarbinnen deze valt, ook voor een jongeling die leeft in een zeer beperkte en slechts een zeer beperkte geografische kennis heeft, niet onopgemerkt zijn gebleven.

In acht genomen zijn hiervoor vastgestelde onwetendheid hecht de Raad een geloof aan de beweringen van verzoeker dat hij in 2006, 2007, 2008 school heeft gelopen in een school in de plaats/provincie (*"dat hij nooit buiten zijn provincie is geweest"*, zie hoger) waar hij beweert problemen te hebben ondervonden met de Taliban.

De bewijskracht van de schoolattesten is gezien de grote twijfels omtrent hun authenticiteit, zoals hoger gesteld, zo miniem dat ze de beweerde scholing evenmin ondersteunen.

De Raad herinnert er trouwens aan dat documenten enkel een ondersteunende kracht hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten maar op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Aangaande het tweede document dat verzoeker aanvoert tot staving van zijn tweede asielaanvraag, stelt de Raad vast dat dit een schrijven van 11 januari 2010 betreft, gesteld in de Franse taal, uitgaande van de VZW Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, en gericht aan de heer F. Geysen.

Dit schrijven vangt aan met een beschrijving van de feiten, geeft een samenvatting van de evaluatie gedaan bij de eerst asielaanvraag zijnde dat geen geloof wordt gehecht aan de beweerde Afghaanse nationaliteit van verzoeker en wijst er vervolgens op dat verzoeker door de Afghaanse ambassade als Afghaans burger wordt erkend, het Pashtoe zijn moedertaal is maar ook een beetje Dari verstaat en op de meest evidente vragen over Afghanistan een antwoord kon geven. Het advies stelt vervolgens de niet bij machte te zijn de asielaanvraag van verzoeker te ondersteunen op basis van de onwaarschijnlijkheden die het bevat en zich te zullen beperken tot het aspect subsidiaire bescherming.

De Raad is van oordeel dat dit schrijven enkel een kritiek inhoudt op de beslissing van 16 november 2009 van de Commissaris-generaal, bevestigd door de Raad, naar aanleiding van de eerste asielaanvraag van verzoeker op 9 oktober 2009.

Er is vooreerst geen enkele wettelijke bepaling die toelaat dat een advies van een VZW de inhoud van een weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal, bevestigd door de Raad, opnieuw ter discussie stelt.

Uit dit "advies" blijkt ten andere dat het weergegeven relaas van de feiten bekomen is bij verzoeker zelf, en de analyse van de evaluatie een kritiek uitmaakt op de vaststellingen in de bestreden beslissing van 3 november 2009.

De Raad heeft bij arrest nr. 35.328 van 4 december 2009 geoordeeld dat verzoeker noch zijn asielrelaas, noch zijn afkomst uit Afghanistan aannemelijk maakt.

De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet, zoals hoger gesteld, noch zijn recente afkomst uit de streek van Hussain Khel, in Pul-i Khumri, provincie Baghjan, noch zijn beweerde problemen met de Taliban aldaar geloofwaardigheid te verlenen.

Het advies van het BCHV stelt trouwens uitdrukkelijk niet bij machte te zijn het asielrelaas van verzoeker te ondersteunen op basis van de onwaarschijnlijkheden die het bevat.

De Raad herinnert er trouwens aan dat documenten enkel een ondersteunende kracht hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten maar op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Verzoeker blijft in gebreke aannemelijk te maken dat hij Afghanistan verlaten heeft uit vrees voor vervolging als bedoeld in artikel 1, A(2) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951.

De stelling van verzoeker dat zelfs indien zou blijken dat hij niet recent in Afghanistan heeft verbleven, dit geen invloed mag hebben op zijn asielaanvraag -verzoeker verwijst in dit verband naar het rapport "Recent verblijf in asielbeslissingen" van september 2009-, snijdt in zijn geval geen hout.

Inderdaad wanneer werd vastgesteld dat verzoekers beweerd verblijf in de streek van Hussain Khel, in Pul-i Khumri, waar hij beweert problemen te hebben gehad met de Taliban, ongeloofwaardig is, is dit het determinerend motief om zijn vertrek uit zijn land niet aan te nemen als gevolg van een vrees als bedoeld in het Vluchtelingenverdrag.

Het standpunt van verzoeker dat "*de vrees voor vervolging hoeft zelfs niet te bestaan op het ogenblik dat men het land van oorsprong/nationaliteit verliet*" -wat in hoofde van verzoeker dus zojuist werd vastgesteld-, kan door de Raad gevolgd worden.

In dit geval dient verzoeker dan aannemelijk te maken dat indien hij naar zijn land terugkeert, hij vervolging vreest als bedoeld in het Vluchtelingenverdrag, zodat hij niet anders kan dan van zijn land verwijderd te blijven.

De verwijzing van verzoeker "naar een onstabiele politieke situatie die nog jaren zal aanhouden, naar een regering die er niet in slaagt om de veiligheid van de burgers te garanderen, naar recente zelfmoordaanslagen en aanslagen door de Taliban", volstaat niet.

Inderdaad een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

De vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Commissaris-generaal heeft aldus terecht van verzoeker de erkenning van de vluchtelingenstatus geweigerd. Er is geen kennelijke wanverhouding tussen de motieven en de genomen beslissing, het redelijkheidsbeginsel is niet geschonden.

Een ongeloofwaardig relaas kan evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, §2 a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980.

Ook voor dit deel van de aanvraag van verzoeker volstaat een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft ook hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoeker vraagt ook de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980.

Hij wijst er op dat zijn Afghaanse nationaliteit vaststaat, wat verweerder ter terechtzitting niet betwist.

Wat dit deel betreft van de aanvraag betreft verwijst de Raad naar de bestreden beslissing die stelt:
“Het enkele feit dat u de Afghaanse nationaliteit bezit -wat door het CGVS niet wordt betwist- is an sich geen voldoende aanwijzing van een reëel risico.

Immers, het feit dat u als asielzoeker geen reëel zicht heeft geboden op uw verblijfssituatie van de voorbije jaren, noch op de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het biedt de asielinstanties evenmin de mogelijkheid na te gaan met welke regio in Afghanistan u, eventueel via familie of via een ander netwerk waarop u kan terugvallen, nog banden heeft én in welke regio van Afghanistan of daarbuiten u nog over een reële mogelijkheid tot vestiging beschikt.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan terwijl anderen zich hebben gevestigd in Tadjikistan, Rusland, Dubai of India én aldaar een reëel alternatief hebben ontwikkeld. Voor de asielinstanties is het van belang om te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker in Afghanistan woonde, wáár hij in Afghanistan woonde, waar hij er nog reële vestigingsalternatieven heeft (bijvoorbeeld via netwerken in de regio waarop hij nog kan terugvallen), dan wel of hij sinds een lange tijd, mogelijks zelfs altijd, buiten Afghanistan heeft verbleven.

Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de asielzoeker sinds lange tijd uit Afghanistan is vertrokken of er zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon bovendien door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaats geen zicht biedt op de mogelijkheid tot vestiging in een bepaalde regio van Afghanistan of geen zicht geeft op zijn reële verblijfssituatie elders, is het voor de asielinstanties onmogelijk om een correct en juist zicht te krijgen op de eventuele nood aan bescherming van deze persoon, noch op zijn reële vestigingsalternatieven.

Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR-Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status is het de plicht van de asielzoeker om de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Indien uzelf geen duidelijkheid schept over uw verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt u het CGVS in de onmogelijkheid uw nood aan bescherming correct te beoordelen.”

De Raad schaaft zich achter deze motivering en neemt ze over.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt derhalve niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 19 maart 2010 door:

dhr. M. BONTE, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE